

In 1964 begon Johan Meijering met een stel vrienden een reeks dansavonden in Leeuwarden. Met bands, zonder alcohol en op sokken. 60 jaar later is er een boek, en een feest.

JACOB HAAGSMA

Eigenlijk was Johan Meijering destijds heel verlegen. „Zo een op een, zeker met een meisje, was ik ontzettend bleu.” Maar een zaal gevuld met 500 mensen toespreken? Advertenties binnenhalen voor het blaadje van K'64, tot en met de Bondsspaarbank en het *Friesch Dagblad*? „Geen probleem.”

De jaren zestig werden gefaseerd ingevoerd in Leeuwarden. Zo lijkt het bij het verhaal van Kuifje '64, zoals Meijering heeft opgetekend in het boek *Kuifje '64, op de beat van de sixties*.

De nozems en brozems (ook nozems, maar dan met brommer) lieten zich gelden, de eerste contouren van de hippiecultuur tekenden zich af. Er broeide iets, de jeugd eiste zijn plek op.

Dus ging Meijering, 'als broekie van zeventien jaar' in zijn eigen woorden, aan de slag met het organiseren van dansavonden, onder de naam Kuifje '64 (later K'64). Die avonden vonden plaats op verschillende plekken in de stad. Zaal Boekema in de Frieslandhal en De Beurs onder andere, en soms zelfs daarbuiten.

De eerste dansavond was een soort uitvergroet verjaardagsfeest (voor zijn zeventiende), in gebouw Sinneljocht. Een buurt- en leeftijdgenoot had een tijd in Amerika gewoond en bezat de nodige plaatjes en apparatuur. De entree was een gulden, en de zaal liep vol.

Wel op sokken, op dringend verzoek van Meijering. 'Min of meer uit gekkigheid' en het was ook wel praktisch met opruimen en schoonmaken. Maar dit 'Sokkenbal' werd een regelmatig terugkerend evenement, met een zekere cultwaarde. 'Op den duur kwamen mensen met steeds uitbundiger sokken of zelfs pantoffels in allerlei kleuren, maar ook met allerlei versieringen', schrijft Meijering, 'het werd een trendy gebeuren.'

Dansen, het voorzag in een behoefte, ook 60 jaar geleden al. 'Zo excentriek mogelijk met je ledematen (te) schokken, zodat je echt 'uit die sleur' bent', omschreef de *Leeuwarder Courant* in een (redelijk positief getoonzette) reportage over de Leeuwarder dansscene.

Op een gegeven moment maakten de dj's plaats voor live-groepen, eerst vooral uit de Leeuwarder scene. Zoals The Latches, The Actions en The Example (later Pugh's Place). Meijering was zelfs manager van die laatste twee bands.

Die avonden bleven strikt alcoholvrij, voor het publiek tenminste. „Ik voelde me ontzettend verantwoordelijk”, zegt Meijering daarover. „Ik wou het risico niet nemen dat er iets gebeurde.” Bijkomend voordeel: de avonden van Kuifje '64 hadden een goede naam, ook bij jongelui (en hun ouders) van christelijke huize. Vandaar misschien die advertentie van het *Friesch Dagblad*.

Op foto's uit die tijd staat Meijering steevast met strak gekamd haar (daar komt de naam Kuifje '64 vandaan, een meisje in de trein vergeleek hem met die stripheld), overhemd, stropdas. Een keurige jongeman, niet direct een hippierebel. „Ik kwam uit een burgerlijk amb-

Beatfestival in De Beurs, Leeuwarden, 1966.

Johan Meijering, voor 500 mensen ineens niet zo verlegen.

K'64-maat Harrie Slotboom, en verschillende anderen deelden spullen en herinneringen. „Een heel omvangrijk dossier, waarvan je gemakkelijk een boek kon maken”, zegt Meijering. „Dit is een belangrijk stuk geschiedenis. Een bevlogen tijd. Ik zou het zo overdoen.”

Bevlogen of niet, na een paar jaar was het hoofdstuk K'64 ook weer voorbij. Om de militaire dienst te ontlopen ging Meijering bij de politie, misschien niet heel *sixties*. Hij zat in Lochem (daar was de opleiding) voor zijn examens te blokken, „en toen viel de motor weg”, achter K'64 bedoelt hij.

Meijering was even hoofdagent in Leeuwarden, maar zodra het (vanwege die dienstplicht) kon, vervulde hij de platte pet voor het welzijnswerk. Op latere leeftijd ontpopte deze burgerlijke ambtenarenzoon zich alsnog als activist: hij maakt zich druk om onderwerpen als vuurwerk, het Forum in Groningen, vervalste kunst en de Nederlandse militaire inbreng in Afghanistan. Hij schreef een stuk of tien boeken en daar zit zijn komende autobiografie nog niet eens bij.

De jaren zestig, maar dan netjes

Johan Meijering (links) en zijn idool Ferre Grignard, backstage in de keuken van Zaal Boekema. FOTO'S UIT BESPROKEN BOEK

tenarengезin”, zegt hij. „Netjes. Ik zocht het binnen de gevestigde orde, binnen de paadjes zeg maar.” Politiek activisme speelde geen grote rol in het hele K'64-verhaal.

Maar er stonden, naast al die Leeuwarder bands, toch ook grote en lang niet altijd broodnuchtere namen als Cuby + Blizzards op het podium (meer dan eens, vast ook met Herman Brood), Rob Hoeke en Ferre Grignard, uit België. Grote namen in die tijd.

Verlegen en binnen de paadjes of niet, Meijering haalde die laatste

persoonlijk binnen en wel op een zeer onorthodoxe manier. Hij had ergens gelezen dat Grignard vaak rondhing in jazzcafé De Muze in Antwerpen, het bestaat nog steeds.

Op een zaterdag tufte hij daarheen, in een gehuurde roze Cadillac en met een rijbewijs waarvan de inkt nog nat was. Dik vier uur later stond hij in die Muze, waar hij niet de Belgische bard aantrof maar wel een barman, die beweerde dat hij wel optredens voor Grignard regelde.

Meijering vertrok weer met een mondelinge afspraak, dat Grignard drie optredens in Noord-Nederland zou doen voor 2000 gulden (verder in Groningen en Zuidlaren). Dus zonder contract of andere bevestiging. Logisch dus dat de hele K'64-club een half jaar later vol spanning wachtte op de komst van Ferre Grignard en zijn gezelschap naar Zaal Boekema.

En ze kwamen ook nog, weliswaar een stuk later dan afgesproken, maar dat stond een prettig optreden met onder andere zijn hits *Ring Ring I've Got To Sing* en *Drunken Sailor* niet in de weg.

Grignard gaf graag een autobiografische lading aan dat laatste nummer, een overbekende *traditional*, en meed andere genotsmiddelen evenmin. Johan Meijering staat nog met zijn idool op de foto, maar van een diepgaande conversatie kwam het niet. „Hij was heel wazig, leek heel ver weg”, herinnert Meijering zich.

Wobbe van Seijen, later bekend als Leeuwarder platenbaas (en schrijver van het voorwoord), deed na het concert een interview met Grignard, voor het blaadje *Meet*. Heel spraakzaam was de bard ook toen niet. Op Van Seijens vraag hoe hij de meisjes 'hier' vond, was het antwoord: 'Mooi en lekker vies'.

Dat interview staat ook in het boek, net als allerlei andere knipsels, paraferalia, lijsten, foto's. Meijering kon zijn 'halve archief' koppelen aan de spullen van

Had Meijering, terugkijkend op toen, van de muziek niet zijn broodwinning willen maken? Concerten organiseren, bands managen? „Ik had er de ballen niet voor. Het zit me wel in het bloed, 't gaat me nu ook weer gemakkelijk af.”

En dan doelt hij niet alleen op zijn boek, maar ook op het feest waar het gepresenteerd wordt, zondagmiddag in Dance Centre Omar Smids in Leeuwarden. Met het duo Tres Chic en, heel toepasselijk, de Belgische band Hash Bamboo Shuffle, die zich specialiseert in het repertoire van Meijerings grote held Ferre Grignard.

Johan Meijering: *Kuifje '64, op de beat van de sixties*. Uitgeverij Elikser, 226 blz., 35 euro.

Boekpresentatie en sixtiesfeest: zondag, 14.00 uur, Dance Centre Omar Smids, Leeuwarden. Aanmelden: jmeijering47@gmail.com